

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

ZALECENIA

EUROPEJSKA RADA DS. RYZYKA SYSTEMOWEGO

OSTRZEŻENIE EUROPEJSKIEJ RADY DS. RYZYKA SYSTEMOWEGO

z dnia 22 września 2022 r.

w sprawie podatności systemu finansowego Unii na zagrożenia

(ERRS/2022/7)

(2022/C 423/01)

RADA GENERALNA EUROPEJSKIEJ RADY DS. RYZYKA SYSTEMOWEGO,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym ⁽¹⁾, w szczególności załącznik IX do tego porozumienia,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1092/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie unijnego nadzoru makroostrożnościowego nad systemem finansowym i ustanowienia Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego ⁽²⁾, w szczególności art. 3 ust. 2 lit. c) oraz art. 16 i 18,

uwzględniając decyzję Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego ERRS/2011/1 z dnia 20 stycznia 2011 r. ustanawiającą regulamin Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego ⁽³⁾, w szczególności art. 18,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) System finansowy Unii okazał się jak dotąd odporny na rosnące napięcia geopolityczne i niepewność gospodarczą. Prawdopodobieństwo urzeczywistnienia się ryzyk związanych z wystąpieniem zdarzeń skrajnych wzrosło jednak od początku 2022 r. i nasiliło się w związku z niedawnymi wydarzeniami geopolitycznymi. Różne zagrożenia dla stabilności finansowej mogą urzeczywistnić się w tym samym czasie, tym samym oddziałując na siebie nawzajem i potęgując ewentualne następstwa. Rosnące napięcia geopolityczne doprowadziły do wzrostu cen energii, powodując trudności finansowe dla przedsiębiorstw i gospodarstw domowych, które nadal przewyższają negatywne skutki gospodarcze pandemii COVID-19. Ponadto warunki finansowe pogarsza wyższa niż oczekiwano inflacja.
- (2) Zmiany te wpływają negatywnie na perspektywy makroekonomiczne Unii. Prognozy wzrostu produktu krajowego brutto (PKB) na 2023 r. skorygowano w dół, a prawdopodobieństwo recesji w okresie zimowym 2022/2023 wzrosło. Ryzyko pogorszenia koniunktury różni się w poszczególnych państwach członkowskich, w szczególności ze względu na ich różny stopień zależności od importu energii z Rosji oraz zróżnicowanie energochłonności łańcuchów produkcji. Ogólnie rzecz biorąc, prawdopodobieństwo urzeczywistnienia się ryzyk zdarzeń skrajnych zależy od dalszej eskalacji napięć geopolitycznych, zakresu i czasu trwania pogorszenia koniunktury gospodarczej oraz utrzymywania się wysokiej inflacji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 1 z 3.1.1994, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 58 z 24.2.2011, s. 4.

- (3) Europejska Rada ds. Ryzyka Systemowego (ERRS) poinformowała o swoich obawach dotyczących zwiększonej niepewności i zwiększonego prawdopodobieństwa wystąpienia ryzyka zdarzeń skrajnych na początku tego roku (*). Dalszy wzrost zagrożeń dla stabilności finansowej uzasadnia obecnie wydanie ogólnego ostrzeżenia, zgodnie z mandatem ERRS. Zidentyfikowano trzy poważne zagrożenia systemowe dla stabilności finansowej.
- (4) Po pierwsze, pogorszenie perspektyw makroekonomicznych w połączeniu z zaostrzeniem warunków finansowania pociąga za sobą ponowny wzrost presji na bilanse przedsiębiorstw niefinansowych i gospodarstw domowych, zwłaszcza w sektorach i państwach członkowskich najbardziej dotkniętych szybko rosnącymi cenami energii. Zmiany te wpływają na zdolność obsługi zadłużenia przedsiębiorstw niefinansowych i gospodarstw domowych.
- (5) Po drugie, nadal poważne są zagrożenia dla stabilności finansowej wynikające z gwałtownego spadku cen aktywów. Może to spowodować znaczne straty według wartości rynkowej, co z kolei może zwiększyć zmienność rynku i spowodować napięcia płynnościowe. Ponadto wzrost poziomu i zmienności cen energii i surowców wywołał zwiększony poziom wezwań do uzupełnienia depozytów zabezpieczających dla uczestników tych rynków. Doprowadziło to do powstania napięć związanych z płynnością niektórych uczestników.
- (6) Po trzecie, pogorszenie perspektyw makroekonomicznych wpływa negatywnie na jakość aktywów i perspektywy rentowności instytucji kredytowych. Chociaż europejski sektor bankowy jako całość jest dobrze dokapitalizowany, wyraźne pogorszenie perspektyw makroekonomicznych oznaczałoby ponowne zwiększenie ryzyka kredytowego w czasie, gdy niektóre instytucje kredytowe nadal są w trakcie rozwiązywania problemów związanych z jakością aktywów związanych z pandemią COVID-19. Na odporność instytucji kredytowych wpływają również czynniki strukturalne, w tym nadmiar zdolności produkcyjnych, konkurencja ze strony nowych dostawców usług finansowych, a także narażenie na zagrożenia cybernetyczne i klimatyczne.
- (7) Oprócz tych trzech poważnych zagrożeń systemowych dla stabilności finansowej ERRS stwierdziła również następujące podwyższone ryzyka systemowe.
- (8) Podatność na zagrożenia w sektorze nieruchomości mieszkaniowych wzrosła w wielu państwach członkowskich w pierwszej połowie 2022 r. w związku z gwałtownym wzrostem cen nieruchomości mieszkaniowych i kredytów hipotecznych, co oznacza dalsze narastanie ryzyka cyklicznego. Można jednak oczekiwać, że rosnące oprocentowanie kredytów hipotecznych i pogorszenie zdolności obsługi zadłużenia wynikające ze spadku realnych dochodów gospodarstw domowych będą wywierać presję na obniżenie cen nieruchomości mieszkaniowych i będą prowadzić do urzeczywistnienia się ryzyka cyklicznego.
- (9) Pogorszenie perspektyw makroekonomicznych wiąże się również z wyzwaniem dla sektora nieruchomości komercyjnych, odzwierciedlając rosnące koszty finansowania i ceny budowy, wąskie gardła w podaży materiałów budowlanych, a także tendencje strukturalne, takie jak niższy popyt na powierzchnię biurową. Biorąc pod uwagę, że marże zysku w unijnym sektorze nieruchomości komercyjnych są już niskie, zmiany te mogłyby sprawić, że niektóre istniejące lub planowane projekty inwestycyjne w zakresie nieruchomości komercyjnych stałyby się nierentowne, zwiększając ryzyko bankructwa i obawy dotyczące kredytów zagrożonych na nieruchomości komercyjne, których jest coraz więcej.
- (10) Wojna w Ukrainie zwiększyła prawdopodobieństwo wystąpienia cyberincydentów na dużą skalę, które mogą zakłócić działanie krytycznej infrastruktury gospodarczej i finansowej oraz utrudnić świadczenie kluczowych usług gospodarczych i finansowych.
- (11) Spowolnienie wzrostu gospodarczego i zaostrzenie warunków finansowych negatywnie wpływają na dynamikę długu państwowego w średnim okresie. Wysokie zadłużenie publiczne pozostaje jedną z głównych słabości makroekonomicznych w wielu państwach członkowskich.
- (12) Wzrost ryzyka systemowego dla stabilności finansowej wymaga zdecydowanej reakcji w zakresie prowadzonej polityki. Utrzymanie lub zwiększenie odporności unijnego sektora finansowego ma nadal zasadnicze znaczenie dla zapewnienia jego zdolności do wspierania gospodarki realnej w przypadku urzeczywistnienia się zagrożeń dla stabilności finansowej.

(*) Komunikat prasowy z 31 marca 2022 r. po 45. regularnym posiedzeniu Rady Generalnej ERRS w dniu 24 marca 2022 r. oraz komunikat prasowy z 30 czerwca 2022 r. po 46. regularnym posiedzeniu Rady Generalnej ERRS 23 czerwca 2022 r., dostępne na stronie internetowej ERRS pod adresem www.esrb.europa.eu

- (13) Unijne i krajowe organy nadzoru w bankowym i pozabankowym sektorze finansowym, w ścisłej współpracy ze sobą, przyczyniają się do zwiększenia odporności unijnego sektora finansowego poprzez monitorowanie i eliminowanie słabości systemu finansowego i instytucji podlegających ich kompetencjom. Odpowiednie organy powinny korzystać z pełnego zakresu narzędzi mikro- i makroostrożnościowych, aby ograniczyć te ryzyka oraz ich konsekwencje w przypadku ich urzeczywistnienia. W przypadku gdy nie są dostępne narzędzia makroostrożnościowe, ograniczenie ryzyka dla stabilności finansowej i zapobieganie osłabieniu rynków może wymagać korzystania przez organy z uprawnień nadzorczych. Ścisła koordynacja między odpowiednimi organami zwiększyłaby efektywność i skuteczność prowadzonej polityki, w szczególności w celu przeciwdziałania zagrożeniom międzysektorowym i transgranicznym, przy jednoczesnym unikaniu procykliczności, fragmentacji rynku i negatywnych efektów zewnętrznych dla innych państw członkowskich.
- (14) Instytucje kredytowe mogą działać jako pierwsza linia obrony, zapewniając, aby praktyki w zakresie tworzenia rezerw i planowanie kapitałowe należyście uwzględniały oczekiwane i nieoczekiwane straty, które mogą być spowodowane pogorszeniem się otoczenia ryzyka. Obejmuje to proaktywne i regularne dostosowywanie własnych prognoz kapitałowych w ramach scenariusza bazowego i scenariusza niekorzystnego. Scenariusze niekorzystne powinny odzwierciedlać odpowiednio ostrożne i zaktualizowane scenariusze makroekonomiczne, zakładające zaistnienie poważnych, ale prawdopodobnych warunków skrajnych w dłuższym okresie. Instytucje kredytowe powinny również zapewnić odpowiednie wyeksponowanie swojego krótkoterminowego ryzyka utraty płynności oraz konkretnych planów awaryjnych zmierzających do przeciwdziałania tym ryzykom. Ma to również kluczowe znaczenie dla ewentualnego zmaterializowania się zagrożenia dla stabilności finansowej oraz dla zachowania zaufania rynku do instytucji kredytowych.
- (15) Odporność instytucji kredytowych pomagają również zapewnić uzupełniające praktyki instytucji kredytowych w zakresie ostrożnego zarządzania ryzykiem oraz buforów kapitałowych mikro- i makroostrożnościowych, dostosowane do aktualnego poziomu ryzyka. Niektóre organy krajowe zastrzyły już politykę makroostrożnościową, podczas gdy inne badają obecnie, czy politykę makroostrożnościową można wykorzystać w celu wyeliminowania podatności na zagrożenia. Utrzymanie lub dalsze gromadzenie buforów makroostrożnościowych będzie wspierać odporność instytucji kredytowych i umożliwi organom uwolnienie tych buforów w przypadku wystąpienia ryzyka i negatywnego wpływu na bilanse instytucji kredytowych. To z kolei zwiększy zdolność instytucji kredytowych do pokrywania strat, przy jednoczesnym utrzymaniu świadczenia kluczowych usług na rzecz gospodarki realnej. Aby ograniczyć ryzyko procykliczności, decyzje dotyczące polityki makroostrożnościowej powinny być podejmowane z uwzględnieniem szczególnych perspektyw makrofinansowych i warunków panujących w sektorze bankowym danego państwa członkowskiego.
- (16) Należy również zająć się zagrożeniami dla stabilności finansowej wykraczającymi poza sektor bankowy. Wymaga to wyeliminowania podatności na zagrożenia i zwiększenia odporności instytucji finansowych niebędących bankami oraz finansowania rynkowego. Kluczowe znaczenie ma rozwiązanie problemu napięć związanych z płynnością i finansowaniem przedsiębiorstw niefinansowych uczestniczących w rynkach instrumentów pochodnych energii. Nie należy jednak łagodzić wymogów ostrożnościowych dotyczących centralnych partnerów rozliczeniowych. Ponadto należy zwrócić szczególną uwagę na strukturalne niedopasowanie płynności w niektórych rodzajach funduszy inwestycyjnych. Należy również zachęcać zarządzających funduszami do korzystania w razie potrzeby z narzędzi zarządzania płynnością. Ponadto – jeżeli chodzi o ubezpieczenia – nadwyróżnione bilanse gospodarstw domowych zwiększają ryzyko braku odnawiania umów ubezpieczeniowych, co potencjalnie zwiększa lukę w ochronie ubezpieczeniowej, a także zwiększa znaczenie monitorowania płynności.
- (17) Instytucje finansowe niebędące bankami same mogą wzmacniać swoją odporność i zapobiegać urzeczywistnieniu się scenariuszy zdarzeń skrajnych, zapewniając, aby praktyki w zakresie zarządzania ryzykiem odpowiednio odzwierciedlały pogorszenie się otoczenia ryzyka, oraz uwzględniając wytyczne i oczekiwania organów nadzoru. Na przykład w przypadku funduszy inwestycyjnych oznacza to ścisłe monitorowanie ewentualnego nadmiernego niedopasowania płynności lub dźwigni finansowej, w przypadku kontrahentów centralnych (CCP), członków rozliczających i ich klientów oznacza to monitorowanie ekspozycji na instrumenty pochodne, a także przeciwdziałanie ryzyku koncentracji i procykliczności w praktykach w zakresie depozytu zabezpieczającego w całym łańcuchu kontrahentów centralnych, członków rozliczających i ich klientów, natomiast w przypadku ubezpieczycieli oznacza to zwrócenie szczególnej uwagi na ryzyko rynkowe i ryzyko utraty płynności, które mogłyby urzeczywistnić się w scenariuszu zwiększonej zmienności rynku i wysokiej niepewności.

- (18) ERRS wielokrotnie zwracała uwagę ⁽⁵⁾, że brak narzędzi ogranicza zdolność organów do przeciwdziałania zagrożeniom dla stabilności finansowej wykraczającym poza sektor bankowy. ERRS wzywała do zapewnienia organom takich narzędzi, na przykład w kontekście przeglądu zasad ostrożnościowych regulujących działalność funduszy inwestycyjnych i ubezpieczycieli. Obecne środowisko podwyższonego ryzyka sprawia, że potrzeby te są coraz pilniejsze,

PRZYJMUJE NINIEJSZE OSTRZEŻENIE:

SEKCJA 1

Ostrzeżenie

System finansowy Unii okazał się jak dotąd odporny pomimo rosnących napięć geopolitycznych i niepewności gospodarczej. Europejska Rada ds. Ryzyka Systemowego (ERRS) zidentyfikowała jednak szereg poważnych ryzyk dla stabilności finansowej. Ryzyka te mogą urzeczywistnić się w tym samym czasie, tym samym oddziałując na siebie nawzajem i potęgując ewentualne następstwa. Prawdopodobieństwo urzeczywistnienia się ryzyk związanych z wystąpieniem zdarzeń skrajnych wzrosło od początku 2022 r. i nasiliło się w związku z niedawnymi wydarzeniami geopolitycznymi. Te zmiany geopolityczne wpływają na ceny i dostawy energii, co oznacza ponowną presję na bilanse przedsiębiorstw i gospodarstw domowych. Ponadto wyższa niż oczekiwano inflacja pogarsza warunki finansowe, co może pogłębić napięcia w sektorze finansowym.

Wyraźne obniżenie aktywności gospodarczej może doprowadzić do ponownego wzrostu ryzyka kredytowego w czasie, gdy niektóre instytucje kredytowe są nadal w trakcie rozwiązywania problemów związanych z jakością aktywów związanych z pandemią COVID-19, które do tej pory były ograniczone ze względu na szeroko zakrojone środki wsparcia publicznego. Nadal poważne są również zagrożenia dla stabilności finansowej wynikające z gwałtownego spadku cen aktywów. Rosnące oprocentowanie kredytów hipotecznych i spadek zdolności obsługi zadłużenia z powodu spadku realnych dochodów gospodarstw domowych mogą wywierać presję na obniżenie cen nieruchomości mieszkaniowych. To z kolei może spowodować urzeczywistnienie się skumulowanego ryzyka cyklicznego na rynkach nieruchomości. Ponadto wzrosło prawdopodobieństwo wystąpienia na dużą skalę cyberincydentów mających wpływ na system finansowy.

Biorąc pod uwagę wzrost ryzyka systemowego dla stabilności finansowej, ERRS uważa, że konieczne jest, aby instytucje sektora prywatnego, uczestnicy rynku i odpowiednie organy nadal przygotowywały się do materializacji ryzyka zdarzeń skrajnych. Utrzymanie lub zwiększenie odporności unijnego sektora finansowego ma nadal zasadnicze znaczenie dla zapewnienia jego nieprzerwanej zdolności do wspierania gospodarki realnej w przypadku urzeczywistnienia się zagrożenia dla stabilności finansowej. Ścisła koordynacja między odpowiednimi organami oraz praktyki ostrożnego zarządzania ryzykiem we wszystkich sektorach finansowych i wśród uczestników rynku mają kluczowe znaczenie dla skutecznego eliminowania obszarów podatności na ryzyko, przy jednoczesnym unikaniu fragmentacji rynku i negatywnych efektów zewnętrznych dla innych państw członkowskich.

Instytucje kredytowe mogą działać jako pierwsza linia obrony, zapewniając, aby praktyki w zakresie tworzenia rezerw i planowanie kapitałowe należycie uwzględniały oczekiwane i nieoczekiwane straty, które mogą być spowodowane pogorszeniem się otoczenia ryzyka. Obejmuje to proaktywne i regularne dostosowywanie własnych prognoz kapitałowych w ramach scenariusza bazowego i scenariusza niekorzystnego. Scenariusze niekorzystne powinny odzwierciedlać odpowiednio ostrożne i zaktualizowane scenariusze makroekonomiczne, zakładające zaistnienie poważnych, ale prawdopodobnych warunków skrajnych w dłuższym okresie. Ponadto, poprzez antycypację krótkoterminowego ryzyka utraty płynności i odpowiednie przygotowanie, instytucje kredytowe mogą zapewnić natychmiastową odporność na wypadek wystąpienia któregokolwiek z wyżej wymienionych rodzajów ryzyka.

Odporność sektora bankowego pomagają również zapewnić uzupełniające praktyki instytucji kredytowych w zakresie ostrożnego zarządzania ryzykiem oraz buforów kapitałowe mikro- i makroostrożnościowe, dostosowane do aktualnego poziomu ryzyka. Utrzymanie lub dalsze gromadzenie buforów makroostrożnościowych będzie wspierać odporność instytucji kredytowych i umożliwi organom uwolnienie tych buforów w przypadku wystąpienia ryzyka i negatywnego wpływu na bilanse instytucji kredytowych. Jednocześnie ograniczenie ryzyka procykliczności wymaga podejmowania decyzji dotyczących polityki makroostrożnościowej z uwzględnieniem szczególnych perspektyw makrofinansowych i warunków panujących w sektorze bankowym danego państwa członkowskiego.

⁽⁵⁾ Zalecenie Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego ERRS/2017/6 z dnia 7 grudnia 2017 r. w sprawie ryzyka płynności i dźwigni w funduszach inwestycyjnych (Dz.U. C 151 z 30.4.2018, s. 1). „Macroprudential policy beyond banking: an ESRB strategy paper”, 19 lipca 2016 r.; „ESRB response to the EIOPA Consultation Paper on the 2020 review of Solvency II”, 17 stycznia 2020 r. oraz „Response Letter to a Consultation of the European Commission on the review of Solvency II”, 16 października 2020 r., dostępne na stronie internetowej ERRS pod adresem www.esrb.europa.eu

Należy również zająć się zagrożeniami dla stabilności finansowej wykraczającymi poza sektor bankowy. Wymaga to wyeliminowania podatności na zagrożenia i zwiększenia odporności instytucji finansowych niebędących bankami oraz finansowania rynkowego. W przypadku gdy nie są dostępne narzędzia makroostrożnościowe, ograniczenie następstw materializacji ryzyk dla stabilności finansowej i zapobieganie osłabieniu rynków może wymagać korzystania przez organy z uprawnień nadzorczych. Odpowiednie organy powinny również nadal ściśle monitorować ryzyko i w razie potrzeby pogłębiać dialog nadzorczy z nadzorowanymi niebankowymi instytucjami finansowymi. Instytucje finansowe niebędące bankami mogą wzmacniać swoją odporność, zapewniając, aby praktyki w zakresie zarządzania ryzykiem odpowiednio odzwierciedlały zwiększone ryzyko, oraz uwzględniając wytyczne i oczekiwania organów nadzoru.

Poza sektorem finansowym należy również podjąć działania dotyczące problemów z płynnością przedsiębiorstw niefinansowych uczestniczących w rynkach instrumentów pochodnych energii. Nie powinno to jednak odbywać się kosztem złagodzenia wymogów ostrożnościowych dla centralnych systemów rozliczeniowych.

SEKCJA 2

Definicje

Użyte w niniejszym zaleceniu wyrażenia oznaczają:

(a) „odpowiednie organy” –

- EBC w zakresie zadań powierzonych mu zgodnie z art. 4 ust. 1 i 2 oraz art. 5 ust. 2 rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013 ⁽⁶⁾;
- europejskie urzędy nadzoru;
- krajowe organy nadzorcze;
- organy wyznaczone na podstawie rozdziału 4 tytułu VII dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE ⁽⁷⁾ lub art. 458 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 ⁽⁸⁾;

(b) „europejskie urzędy nadzoru” – europejski organ nadzoru (Europejski Organ Nadzoru Bankowego) ustanowiony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 ⁽⁹⁾ wraz z europejskim organem nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych) ustanowionym na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 1094/2010 ⁽¹⁰⁾ oraz europejskim organem nadzoru (Europejskim Urzędem Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych) ustanowionym na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 ⁽¹¹⁾;

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzające Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. L 287 z 29.10.2013, s. 63).

⁽⁷⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/36/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi, zmieniająca dyrektywę 2002/87/WE i uchylająca dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 338).

⁽⁸⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. L 176 z 27.6.2013, s. 1).

⁽⁹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylecia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 12).

⁽¹⁰⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1094/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylecia decyzji Komisji 2009/79/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 48).

⁽¹¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1095/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych), zmiany decyzji nr 716/2009/WE i uchylecia decyzji Komisji 2009/77/WE (Dz.U. L 331 z 15.12.2010, s. 84).

- (c) „krajowy organ nadzorczy” – właściwy organ lub organ nadzorczy państwa członkowskiego, wskazany w art. 4 ust. 1 pkt 40) rozporządzenia (UE) nr 575/2013 oraz w art. 3 ust. 1 pkt 36) dyrektywy 2013/36/UE, w art. 13 pkt 10) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE ⁽¹²⁾, w art. 67 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE ⁽¹³⁾ oraz w art. 22 ust. 1 rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 ⁽¹⁴⁾.

Sporządzono we Frankfurcie nad Menem dnia 22 września 2022 r.

W imieniu Rady Generalnej ERRS
Francesco MAZZAFERRO
Szef Sekretariatu ERRS

⁽¹²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wypłacalność II) (Dz.U. L 335 z 17.12.2009, s. 1).

⁽¹³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniająca dyrektywę 2002/92/WE i dyrektywę 2011/61/UE (Dz.U. L 173 z 12.6.2014, s. 349).

⁽¹⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie instrumentów pochodnych będących przedmiotem obrotu poza rynkiem regulowanym, kontrahentów centralnych i repozytoriów transakcji (Dz.U. L 201 z 27.7.2012, s. 1).